

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XLII. Miles, cuius membra in innumeras parteis dissecta, ac dißipata erant, non potest animam effundere, antequam se confeßione pura expiarit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

tenebras se splendidiſſimae ueritatis luci offundere
poſſe exiſtimant? Adhuc ne audebunt negare, & dif-
fiteri, uim tantam confeſſioni ineſſe, quantam pios
omneis fateri oportet? Hucusq; in tenebriſoſo er-
rore latere decernunt & adhuc in fallacijs latere ſta-
tuunt? Huic miraculo non diſſimile eſt illud, quod in
adoleſcente euenit, qui ſaepiſſimè Virginem ſaluta-
bat. Furto. n. admiſſo, capitis poena multatus eſt; ſed
capit ſemper ſari, & loqui perrexit, donec illi per op-
portuna ſacrà certà uitae ſalus, & quies allata eſt.

MIRAC. VIRG. XLII.
*Miles, cuius membra in innumeras partes diſſecta, ac diſſi-
pata erant, non poteſt animam effundere, antequam ſe con-
feſſione pura expiarit.*

Svb quodam arcis praefecto, tres fratres una eo-
dem tempore ſtipendia gesserant. ab illo poſtea
dimiſſi, in proximis ſiluis latentes quotidie uia-
torib; maximum damnum afferebant. Arcis praefe-
ctus, prouinciae illis hominib; expiandae cupidissi-
mus, duos ex illis captos ſuſpendi iuſſit. In illo igitur,
qui effugerat, quotidie furor creſcebat, atq; eius
animus in uiatores fiebat immitior, qui tamè Dei in-
ſtinctu ſaui, & indomiti animi ſui ſenſum ſacerdoti
confeſſus eſt. Et tam nefando uitae genere illum Sa-
cerdos abſtrahere miris modis nitebatur. At ip-
ſe animo penitus ſtatuerat, nolle ſe prius unquam
tundendi, rapiendi, & poſternendi finem facere;
quam mortè fratris, praefecti illius necè ultus fuiſſet;

illumq. intēremisset uel gladio, uel sagitta. pollicētur
quidem fuit, se quotannis integros dies quattuor ab-
stinenter solo panis cibo, & aquae potu altum iri.
Dies sibi illos praestituit, qui Virginis purificatio-
nem, annunciationem, assumptionem, natiuitatēq.
praecedunt. Id sedulo se facturum dixit, ne sibi ex
hac uita, absq. sanctissimis ecclesiae sacramentis esset
decedendum. Non improbandam esse eius consilij
rationem sacerdos inquit, sed parum boni ex illo bo-
no prouenturum, ni prius à uia mali declinasset, & ad
frugem se recepisset. Non multo post tempore à prae-
fecti inimici militib. captus, adeo crudeliter trucidatus
est, ut eius membra in parteis innumeras caesa, &
dissecta uiderentur. Ac licet ea diminuta, & dissipata
essent; tamen non poterat morte absumi: sed ad-
huc semper loquebatur. Ea res incredibili admira-
tione percussores afficiebat; quos ipse, cum nullū cae-
dendi finem facerent, ita allocutus est: Frustrauos in
me tela, & ferrum conuertitis. Etenim non prius ani-
mam hanc effundam, quam sanctissimae confessionis
muneri satisfecerim. & coelestis, mysticiq. panis cibū
ceperim. Itaq. post sacerdotis aduentum piē, & inte-
grē utruq. praestitit. Non praetereundum est, quod
huic loco aptē uidetur conuenire. Aegrotus, n. de cuius
salute medici desperabāt, illud unū agebat, quod
in tanto periculo constitutos facere aequum est; ut
Christo, & eius matri extremum illum abitum com-
mendaret. Dum in mortis conflictu ille acriter dimi-
caret, ab ea sibi auxilium paratum uidit, in cuius tu-
tela est hominū genus, quae se Dei matrē apertē pro-
fessa est. Animum ille recipiens, maxima constantia

.panilla

V c V

laetus

laetus mortem obiit; eiusq. misericordiam expertus est, quam ex animo maximis uotis obsecrauerat. Licet hoc perrarò indicetur, & innotescat; solet tamen saepissimè nobis ex hac uita migrantib. adesse Dei maximi filia, quae salutis nostrae magis studiosa est, quàm nosmet ipsi. Accedit egregium militis exemplum, qui in ceteris improbissimus, manè, cum è lecto exurgebat, & uespere ante quàm in somnum oculos declinaret, semper Virginem salutabat; cuius postea opera, & auxilio ex aeternae mortis periculo euasit.

MIRAC. VIRG. XLIII.

Dei matris, ac D. Petri precib., coenobita se mortis aeternae crimine expedit.

IN coenobio D. Petro dicato quidam minus integrè, & purè uitam degerat. Forte aegrotans pharmacum biberat, quam ob potionè creptis sensib. absq. sacramentis ecclesiae interijt. anima a cacodaemone tenebricosa mortis loca abrepta est. At D. Petrus, seruatorem nostrū pro miseri salute piè orabat. Ita Petrum Christus allocutus est: Iam ne, Petre, eius psalmi memoria tibi excidit, quem instinctu meo uates cecinit: Quis habitabit in tabernaculo tuo? cur summa coeli templa is ingredietur, cui nunquā cordi fuit ullum bonum, qui pertinax in peccatis callū obduxit? Interim ad Virginem Petrus confugit, uti ea miseri coenobitae causam ageret. Cùm illa splendidissima ante filij conspectū prodijisset, ab ipso amatissimè interrogata est, quidnam facto opus esset. dixit